

Sygnatura akt VI Ka 1352/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **17 lutego 2017 r.**

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Marzena Mocek

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2017 r.

sprawy **K. R.** ur. (...) w G.,

syna W. i S.

oskarżonego z art. 57§1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 sierpnia 2016 r. sygnatura akt IX W 16/16

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 (dwadzieścia) złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych.

VI Ka 1352/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 24.08.2016 r. K. R. został uznany za winnego tego, że jako podatnik w okresie od 25.06.2014 r. do 25.09.2014 r. w G., uporczywie zaniechał terminowego wpłacania na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za miesiące od maja do sierpnia 2014 r., w łącznej wysokości 29.859 zł, czym naruszył art. 103 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 11.03.2004 r., tj. wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks i za to na mocy art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks i art. 47 § 1 kks wymierzono mu karę grzywny w wysokości 1500 zł.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. wynagrodzenie w kwocie 619,92 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na mocy art. 113 § 1 kks w zw. z art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 26.06.1973 r., o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 689,92 zł i wymierzono mu opłatę w kwocie 150 zł.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony ze swojej winy nie zapłacił podatku w całości, podczas gdy z materiału dowodowego da się wysnuć jedynie wnioski, iż podatek nie został zapłacony, jednak brak jest jakichkolwiek ustaleń wskazujących na jego zawinione działania, nie jest przy tym wiadomy powód niezapłacenia podatku, którym mogła być na przykład choroba;

2) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż obwiniony w sposób uporczywy uchylał się od zapłacenia podatku, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego takich wniosków nie można wyciągnąć, gdyż wiadome jest jedynie to, że oskarżony nie zapłacił podatku w terminie, a nie są znane powody niezapłacenia podatku;

3) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż okres od maja 2014 do sierpnia 2014 to okres który można uznać za kwalifikujący się do uznania, iż doszło do uporczywego uchylania się od płacenia podatków, podczas gdy okres ten jest krótki i świadczy o tym, iż ewentualne działania oskarżonego nie były nacechowane uporczywym uchylaniem się od obowiązków podatkowych;

4) rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia, poprzez naruszenie art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, poprzez nierozpoznanie występujących w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz niewyjaśnienie gdzie oskarżony się znajduje.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Apelacja nie była zasadna. Wbrew jej wywodom sąd rejonowy nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, ani też nie naruszył przepisów postępowania określonych w art. 5 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk. Podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy ocenionych swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Nie podając organowi podatkowemu, a następnie sądowi aktualnego adresu zamieszkania, oskarżony sam pozbawił się możliwości przedstawienia racji i argumentów mogących usprawiedliwić nieterminowe płacenie podatków. Podkreślić należy, że w toku postępowania podatkowego (...)Urząd Skarbowy w G. czterokrotnie wzywał K. R. do stawiennictwa w urzędzie celem złożenia stosownych wyjaśnień (k.14, k.16, k.20 i k.23). Nie powiodły się też próby jego zatrzymania i przymusowego sprowadzenia (k. 25-28). Organ podatkowy dokonał też licznych sprawdzeń mających na celu ustalenie aktualnego miejsca pobytu podatnika, które również zakończyły się niepowodzeniem (k. 8-10, k.12, k.21, k.27). Po wszczęciu dochodzenia K. R. w dalszym ciągu nie odbierał wezwań (k.33, k.35). Nie może przy tym budzić wątpliwości, iż wiedział on o toczącym się postępowaniu podatkowym, gdyż jedno z wezwań doręczonych na adres jego zamieszkania, odebrał brat, który zobowiązał się do przekazania go adresatowi (k.21-22). Gdyby więc istniały jakieś powody uniemożliwiające terminowe uiszczenie podatku, oskarżony niewątpliwie by je przedstawił organowi podatkowemu bądź sądowi, choćby w formie pisemnego oświadczenia.

Bezspornym było, że oskarżony w ramach prowadzonej działalności złożył w (...)Urzędzie Skarbowym w G. deklaracje podatkowe dla podatku od towarów i usług za miesiące od maja do sierpnia 2014 r., wykazując, iż za okres ten zobowiązany był uiszczyć podatek w łącznej wysokości 29.859 zł, przy czym kwota 2.675 zł powinna być zapłacona do dnia 25.06.2014, kwota 170 zł – do 25.07.2014 r., kwota 5.640 zł – do 25.08.2014 r., natomiast kwota 21.374 zł – do 25.09.2014 r. (k.2, k.4-7). Jak wynika z karty kontowej podatnika do dnia 22.12.2015 r. należny podatek nie został przez oskarżonego zapłacony (k.39). Skoro zatem oskarżony nie wpłacił podatku przez okres ponad roku, to nie może ulegać wątpliwości, iż jego zachowanie nosiło znamiona „uporczywości”, o której mowa w art. 57 § 1 kks. Składając deklaracje podatkowe oskarżony wiedział, że ciąży na nim określone zobowiązanie podatkowe i jaki jest termin jego

realizacji. Gdyby z jakichś obiektywnych przyczyn – niezależnych od niego – nie mógł uiścić podatku w terminie, powinien wystąpić do organu podatkowego o odroczenie płatności lub rozłożenie podatku na raty w trybie art. 48 § 1 ustawy z dnia 29.08.1997 r. – Ordynacja podatkowa. Nie podejmując takich kroków oskarżony wykazał, że niepłacenie podatku w terminie było przez niego zawinione (poz. post. SN z dnia 27.03.2003r., I KZP 2/03).

Mając powyższe na uwadze, należało uznać, iż sąd rejonowy prawidłowo ustalił, że zachowanie oskarżonego polegające na uporczywym niepłaceniu w terminie podatku, wyczerpało ustawowe znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57 § 1 kks. Wymierzona za ten czyn kara 1500 zł grzywny uwzględnia kryteria określone w art. 12 kks i art. 13 kks i nie nosi cech rażącej surowości, dlatego też rozstrzygnięcie w części dotyczącej kary również zasługiwało na akceptację.

Podzielając zatem w pełni ustalenia faktyczno – prawne sądu pierwszej instancji i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniosków i zarzutów apelacji, orzeczono jak części dyspozytywnej wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierzono mu opłatę za II instancję w kwocie 150 zł.